

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 251/2016-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 17. marca 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], v mene ktorej koná advokátka [REDAKOVANÉ], vo veci namietaného porušenia čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1 Co 239/2014 z 2. septembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. februára 2016 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Co 239/2014 z 2. septembra 2015.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal v roku 2003 na Okresnom súde Košice I (ďalej len „okresný súd“) žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov proti pôvodným žalovaným [REDACTED] a [REDACTED]. Po smrti týchto osôb nastúpili na ich miesto právni nástupcovia [REDACTED] ako žalovaný 1, [REDACTED] ako žalovaná 2, [REDACTED] ako žalovaný 3 a [REDACTED] ako žalovaný 4 (spolu ďalej aj „žalovaní“).

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 15 C 111/2003 z 13. januára 2010 bola určená neplatnosť darovacej zmluvy z 27. novembra 1997, dohody o zrušení podielového spoluvlastníctva a vzájomnom vyporiadaní, ako aj kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol povolený 8. decembra 2003.

Uznesením krajského súdu č. k. 1 Co 132/2010-563 bol rozsudok okresného súdu zrušený a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Ďalším rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 111/2003-953 zo 14. novembra 2013 bolo rozhodnuté znova tak ako v predchádzajúcom rozsudku z 13. januára 2010.

Napokon uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Co 239/2014 z 2. septembra 2015 bol rozsudok okresného súdu opätovne zrušený a vec bola opätovne vrátená na ďalšie konanie, ďalej bolo zmenené uznesenie okresného súdu z 26. apríla 2013 tak, že žalovaným 2 a 3 nebola uložená povinnosť zložiť zálohu na znalecké dokazovanie, potom bolo odmietnuté odvolanie žalovaného 3 proti uzneseniu okresného súdu z 11. júna 2013 a napokon sa rozhodlo, že sudkyňa JUDr. Iveta Slobodníková (ďalej len „zákonná sudkyňa“) je vylúčená z prerokúvania a rozhodovania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 111/2013.

Krajský súd výrok o vylúčení zákonnej sudkyne z prerokúvania a rozhodovania veci odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 14 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, čl. 48 ústavy, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 36 a čl. 38 Listiny základných práv a slobôd, ako aj s poukazom na súdnu prax.

Podľa názoru krajského súdu zákonná sudkyňa porušila zásadu sudcovskej nezávislosti a nestrannosti a jasne vyjadrila svoj negatívny postoj k účastníkom konania, a to v jej písomnom podaní z 8. augusta 2013 adresovanom ústavnému súdu v súvislosti so sťažnosťou žalovaného 3 na prieťahy v konaní.

Podľa názoru sťažovateľa zákonná sudkyňa v podaní z 8. augusta 2013 v súvislosti so sťažnosťou žalovaného 3 pragmaticky a objektívne zhodnotila skutkový stav v konaní a prezentovala svoj právny názor na prerokúvanú vec. Jednotlivé procesné úkony žalovaného 3 a jeho právnych predchodcov spôsobili prieťahy od začatia konania. Postup žalovaného 3 bol premyslený s cieľom oddialiť rozhodnutie vo veci, resp. dosiahnuť taký stav, aby sa vo veci konalo neprimerane dlho. To sa mu aj podarilo a následne podal sťažnosť na prieťahy v konaní. Spôsob konania žalovaného 3 vo veci je „doslova deštruktívny“. Sťažovateľ v priebehu konania opakovane žiadal konajúci súd, aby neakceptoval opakujúce sa žiadosti žalovaných o rušenie nariadených termínov pojednávania. Zo spisu vyplýva, že v danej veci bolo z dôvodov na strane žalovaných (vrátane ich právnych predchodcov) zmarených 11 termínov pojednávania. Podanie zákonnej sudkyne, ktorá 10 rokov prerokúva vec a dôkladne ju pozná, v ktorom dá do pozornosti ústavnému súdu skutočnosti objektívne vyplývajúce zo spisu, nemožno vyhodnotiť ako negatívny postoj k účastníkom konania. Krajský súd pri rozhodovaní o námietke zaujatosti nevzal zreteľ na ďalšie objektívne skutočnosti vyplývajúce zo spisu, a to, že každý návrh na doplnenie dokazovania daný žalovanými, aj keď bol opakovaný, resp. podaný dodatočne, bol zo strany zákonnej sudkyne akceptovaný. Táto skutočnosť podľa sťažovateľa nesvedčí o jej negatívnom postoji k účastníkom konania.

Predmetom sporu je okrem iného aj dom, ktorý je od 11. júla 2011 odpojený od prípojky elektrickej energie a tiež od prípojky plynu a cháttra. K jeho odpojeniu od médií došlo na základe žiadosti žalovaného 3 potom, čo od 30. mája 2011 pôvodná žalovaná [REDAKOVANÉ] bola umiestnená do zariadenia pre seniorov na [REDAKOVANÉ] v [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľ v tomto dome býval od svojho detstva až do odpojenia domu od médií, kedy sa dom stal neobývateľným. Býval v ňom aj potom, čo ho pôvodný žalovaný [REDAKOVANÉ]

23. januára 2008 odhlásil z trvalého pobytu na [REDAKOVANÉ] 7 v [REDAKOVANÉ], kde sa predmetná nehnuteľnosť nachádza. Pre neukončený spor nikto v dome nebýva, nevykonáva sa jeho údržba, je odpojený od elektrickej energie i plynu, chátra a jeho hodnota prudko klesá. Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že spor prebieha už 13 rokov, čo treba považovať za neprimerane dlhú dobu. Dôvod neprimeranej dĺžky konania je daný nielen obštrukciami žalovaných týkajúcimi sa ich účasti na pojednávaniach, ale aj tým, že žalovaný 3 opakovane predkladal návrhy na doplnenie dokazovania, ktorým konajúci súd vždy vyhovel. Preto je pre sťažovateľa nelogický záver krajského súdu o negatívnom postoji zákonnej sudkyne k účastníkom konania a jej neprofesionálnom postoji k účastníkom konania a k veci. Práve naopak, sťažovateľ sa domnieva, že pokiaľ by krajský súd vychádzal z objektívne zistiteľných skutočností, musel by dospieť k záveru, že zákonná sudkyňa bola profesionálna a nezaujatá.

Z hľadiska dodržania zákonnej lehoty na podanie sťažnosti poukazuje sťažovateľ na to, že uznesenie krajského súdu z 2. septembra 2015 bolo jeho právnej zástupkyňi doručené 28. decembra 2015. Lehota na podanie sťažnosti preto uplynie najskôr 29. februára 2016.

Napokon sťažovateľ poukazuje aj na to, že napadnutý výrok uznesenia krajského súdu, podľa ktorého je zákonná sudkyňa vylúčená z prerokovania a rozhodovania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 111/2013, treba považovať za zmätočný, pretože správne ide o konanie vedené pod sp. zn. 15 C 111/2003.

Sťažovateľ žiada vydať tento nález:

„I. Základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, Uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02.09.2015, sp. zn.: 1Co/239/2014 porušené bolo.

II. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 02.09.2015, sp. zn.: 1Co/239/2014 sa zrušuje.

III. Krajský súd v Košiciach je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 363,79 € (slovom: tristo šesťdesiat tri eur a sedemdesiatdeväť centov)

na účet právneho zástupcu [REDAKOVANÉ] do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Z vyjadrenia zákonnej sudkyne z 8. augusta 2013 adresovaného ústavnému súdu vo veci sp. zn. III. ÚS 249/2013 doručeného ústavnému súdu 9. augusta 2013 a označeného ako „*Vyjadrenie k ústavnej sťažnosti [REDAKOVANÉ] vo veci vedenej pod sp. zn. 15C 111/2003*“ predovšetkým vyplýva, že zákonnej sudkyňi nebolo umožnené sa k sťažnosti žalovaného 3 vyjadriť, pričom o existencii jeho sťažnosti sa dozvedela koncom júla 2013. Ďalej zákonná sudkyňa uvádza, že vo veci koná sústredene v záujme účastníkov konania podľa § 18 Občianskeho súdneho poriadku s tým, že nemôže strániť žiadnemu účastníkovi konania, aj keď má 400 nerozhodnutých sporov. V ďalšom poukazuje na konkrétne ťažkosti v súvislosti so znaleckým dokazovaním a s výsluchom svedkyne na dožiadanom súde. Uvádza tiež: „*Nie je pravdou, že žalovaný v 2. rade [REDAKOVANÉ] je 10 rokov účastníkom konania, pretože účastníkom konania bol v čase podania žaloby jeho nebohý otec, ktorý v priebehu konania zomrel (asi v roku 2008). Je nehorázne a zarážajúce obviňovať súd z porušovania práv a požadovať finančné zadosťučinenie 15 000,- Eur z porušovania práv, ktoré sám spôsobuje žalovaný v 3. rade, ako aj žalovaný v 4. rade. Žalovaný v 3. rade a ďalší žalovaní majú záujem umelo zvrátiť skutkový stav, i keď závery znaleckého dokazovania vypracovaného MUDr. [REDAKOVANÉ] a výpoveď súdneho znalca na pojednávaní, sú jednoznačné, pričom k nim sa už niekoľkokrát vyjadrovali.*“

Z uznesenia krajského súdu č. k. 1 Co 239/2014-1029, 1 Co 240/2014, 1 Co 241/2014, 1 NcC 13/2014 z 2. septembra 2015 vyplýva, že ním bol zrušený rozsudok okresného súdu č. k. 15 C 111/2003-953 zo 14. novembra 2013, ďalej bolo zmenené uznesenie na č. l. 836 z 26. apríla 2013 tak, že sa žalovaným 2 a 3 povinnosť zložiť zálohu na znalecké dokazovanie neukladá, potom bolo odmietnuté odvolanie žalovaného 3 proti uzneseniu č. l. 867 z 11. júna 2013 a napokon bolo vyslovené, že zákonná sudkyňa je vylúčená z prerokovania a rozhodovania vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 15 C 111/2013.

Podľa konštatovania krajského súdu žalovaný 3 podaním doručeným okresnému súdu 4. septembra 2013 vzniesol námietku zaujatosti proti zákonnej sudkyňi. Uviedol, že prostredníctvom jeho právneho zástupcu mu 23. augusta 2013 bolo doručené vyjadrenie zákonnej sudkyne k jeho ústavnej sťažnosti v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 249/2013, z obsahu ktorého vyvodzuje zaujatosť zákonnej sudkyne, keďže je evidentná jej citová zainteresovanosť. Poukázal na to, že zákonná sudkyňa toto svoje vyjadrenie označila hlavičkou okresného súdu, ktorý sa však ako účastník konania vedeného ústavným súdom k veci vyjadril už skôr prostredníctvom osoby oprávnenej konať v mene okresného súdu, a svoje vyjadrenie štylizovala v prvej osobe jednotného čísla. Je teda zrejmé, že sa vyjadrovala sama za seba, a nie v mene okresného súdu. Podľa názoru žalovaného 3 z obsahu vyjadrenia je nepochybné, že zákonná sudkyňa sa cíti byť osobne dotknutá jeho sťažnosťou na priet'ahy v konaní. Vo vyjadrení sa pohoršuje nad jednotlivými procesnými úkonmi účastníkov a tieto považuje za konanie namierené proti jej osobe. Je toho názoru, že všetky uvedené skutočnosti indikujú osobne dotknutý, citovo zainteresovaný a negatívny postoj zákonnej sudkyne k účastníkom konania. Je tiež toho názoru, že uvedené tvrdenie zákonnej sudkyne má výlučne osobný a nepriateľský rozmer bez logickej väzby na prerokúvané priet'ahy v konaní.

Ďalej krajský súd konštatuje, že k námietke zaujatosti zákonná sudkyňa uviedla, že jej nebolo umožnené písomne sa vyjadriť k ústavnej sťažnosti, a preto sa vyjadrila dodatočne 8. augusta 2013, a to rovnako, ako sa vyjadruje aj k iným sťažnostiam a k ústavným sťažnostiam účastníkov konania. Poukázala na to, že vo vyjadrení opísala procesnú situáciu, a zároveň požiadala ústavný súd, aby nahliadol do spisu s tým, že vo veci je skutkový stav zistený tak, aby sa mohlo rozhodnúť na už nariadenom pojednávaní. Napokon konštatovala, že účastníkov konania, ale ani ich právnych zástupcov nepozná, nemá k nim príbuzenský ani priateľský vzťah a nikdy v minulosti sa s nimi nestretla.

Krajský súd tiež uvádza, že z obsahu vyjadrenia zákonnej sudkyne adresovaného ústavnému súdu a doručeného 9. augusta 2013 vyplýva, že opísala stručný priebeh konania a vo vzťahu k sťažnosti žalovaného 3 adresovanej ústavnému súdu uviedla, že nie je pravdou, aby tento bol 10 rokov účastníkom konania, keďže ním bol v čase podania žaloby jeho nebohý otec, ktorý v priebehu konania zomrel. Považuje za nehorázne a zarážajúce obviňovať súd z porušovania práv a požadovať finančné zadost'učinenie 15 000 € za

porušovanie práv spôsobované žalovaným 3, ako aj žalovaným 4. Žalovaný 3 a ďalší žalovaní majú záujem umelo zvrátiť skutkový stav, i keď závery znaleckého dokazovania vypracované MUDr. [REDACTED] a výpoveď súdneho znalca na pojednávaní sú jednoznačné, pričom sa k nim už niekoľkokrát vyjadrili.

Podľa názoru krajského súdu zákonná sudkyňa obsahom písomného podania z 8. augusta 2013 adresovaného ústavnému súdu porušila zásadu sudcovskej nezávislosti a nestrannosti a jasne vyjadrila svoj negatívny postoj k účastníkom konania. Tento spočíva v jej hodnotení postupu žalovaného 3, ktorý podal sťažnosť ústavnému súdu a v rámci neho žiadal o finančné zadosťučinenie. Tento postup žalovaného 3 považuje zákonná sudkyňa za nehorázny a zarážajúci. Jej kvalifikovaný subjektívny negatívny vzťah k žalovanému 3 vyplýva aj z toho, že jeho postup v konaní kvalifikovala ako záujem umelo zvrátiť skutkový stav, aj keď podľa jej názoru závery znaleckého dokazovania a výpoveď súdneho znalca sú jednoznačné. Takýto jej prejav nemožno hodnotiť ako postup sudcu v konaní, ale ako prejav kvalifikovaného negatívneho postoja k účastníkovi konania, ktorý neodôvodňuje záver o tom, že v ďalšom konaní bude postupovať objektívne a nezaujato. Takýto prejav zákonnej sudkyne vo vzťahu k účastníkovi konania je prejavom nedostatku vecného a profesionálneho prístupu, neschopnosti sudcu zachovať nadhľad a potrebnú dávku odstupu od veci, od účastníkov konania a od všetkého, čo súvisí s prerokúvaním veci v súdnom konaní.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne

neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľ je presvedčený, že zo strany zákonnej sudkyne došlo vo vyjadrení z 8. augusta 2013 k pragmatickému a objektívnemu zhodnoteniu stavu konania a prezentovaniu jej právneho názoru na prerokúvanú vec. Navyše podľa sťažovateľa krajský súd neprihliadol na širšie aspekty prerokúvanej veci, a to na priet'ahy v konaní spôsobované žalovanými a na prajný prístup zákonnej sudkyne k dôkazným návrhom žalovaných.

Podľa názoru ústavného súdu treba argumentáciu krajského súdu považovať za dostatočnú a presvedčivú. Táto nevykazuje žiadne známky arbitrárnosti či zjavenej neodôvodnenosti. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že sťažovateľ má na vec odlišný názor, keďže samotná táto okolnosť neznamená bez ďalšieho porušenie označeného základného práva.

Nestrannosť sa obyčajne definuje ako neprítomnosť predsudku (zaujatosti) a stranickosti a z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru ju možno posudzovať z rôznych hľadísk. Možno rozlišovať subjektívny prístup, ktorý sa pokúša zistiť, čo si sudca myslel pro foro interno, a objektívny prístup, pri ktorom sa skúma, či sudca poskytuje dostatočné záruky, aby sa vylúčili akékoľvek pochybnosti v tomto smere (Piersack c. Belgicko).

Subjektívna nestrannosť sa prezumuje, až kým nie je preukázaný opak, čo však je zriedkavý prípad. Nestrannosť z hľadiska správania sudcu je vlastne nedostatkom subjektívnej zaujatosti, o ktorom svedčí správanie sudcu.

Naproti tomu objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Sudca môže subjektívne rozhodovať absolútne nestranne, ale napriek tomu jeho nestrannosť môže byť vystavená oprávneným pochybnostiam so zreteľom na jeho štatút či funkcie, ktoré vo veci vykonáva. Uplatňuje sa

tu tzv. teória zdania (théorie des apparences), podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť v očiach účastníkov (Delcourt c. Belgicko).

Z pohľadu ústavného súdu možno konštatovať, že krajský súd na základe vyjadrenia zákonnej sudkyne z 8. augusta 2013 adresovaného ústavnému súdu správne dospel k záveru o nedostatku jej nestrannosti v subjektívnom zmysle. Ani podľa názoru ústavného súdu totiž nemožno akceptovať, že zákonná sudkyňa označila za nehoráznú a zarážajúcu skutočnosť, že žalovaný 3 „obviňuje“ okresný súd z porušovania práv a požaduje zadost'učinenie 15 000 €. Rovnako nie je možné z pohľadu požiadaviek na nestrannosť súdneho rozhodovania pripustiť, aby pred rozhodnutím vo veci samej sudca dal najavo svoj konečný názor na podanú žalobu tým, že procesné aktivity účastníka konania označí za záujem na umelom zvrátení skutkového stavu, ktorý podľa neho dostatočne jednoznačne vyplýva z doterajších dôkazov.

Napokon v súvislosti s námietkou sťažovateľa, podľa ktorej v napadnutom výroku uznesenia krajského súdu je zmätočne uvedené, že sa zákonná sudkyňa vylučuje z prerokovania a rozhodovania vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 111/2013, hoci správne ide o vec sp. zn. 15 C 111/2003, treba uviesť, že aj táto námietka je z pohľadu argumentácie uplatnenej v sťažnosti zjavne neopodstatnená.

Zo skutkového hľadiska treba prisvedčiť v danej súvislosti sťažovateľovi, pretože skutočne správne ide o konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 15 C 111/2003. Takéto pochybenie okresného súdu však z právneho hľadiska v žiadnom prípade nemožno považovať za porušenie označeného čl. 48 ods. 1 prvej vety ústavy, podľa ktorého nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Do úvahy by prípadne prichádzalo porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, čo však sťažovateľ nežiada vysloviť. Uvedené postačuje pre záver o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti.

Navyše možno poznamenať, že ani pri správnej právnej kvalifikácii porušeného základného práva by nebolo možné námietku akceptovať, keďže podľa § 164 prvej a druhej

vety v spojení s § 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti, pričom o oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Je teda zrejme, že právomoc ústavného súdu v súvislosti s touto námietkou by nebola daná, pretože sťažovateľ (rovnako ako ostatní účastníci konania) má kedykoľvek možnosť požiadať krajský súd o opravu chyby vo výroku jeho uznesenia.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2016